

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Madár

Te madár, te madár
szívem veled tovaszál,
csőrödben van a jövőm.
Te madár, te madár!

Vízbe mártottad a lelkem
megtisztulva égben járt
veled mégis bűnbe estem.
Te madár, te madár!

Zokogva vonaglik testem
fészkedben is rab vagyok,
szárnyak nélkül sorvadok.
Te madár, te madár!

Vönöczkiné Gmeindl Margit

A napraforgó vallomása

Szerelmes lettem a napba,
az égen tündöklőbe,
azután magamba.
Míg szirmaimmal
utánoztam ragyogását,
magamat úgy láttam,
mint a nap földi mását.
Ám túl közel merészkedtem,
arcom megégett,
és megfeketedtem,
de szerelmem, aki büntetett,
tán sajnált, és megkegyelmezett.
Fekete arcomból könny helyett
égi madarakat etető
éltető mag pereg!

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Párizs a tét!

A színjátszó kör már együtt volt. Kezdődhetett a próba.

Na, igen!- kezdődhetett volna!

Piros Arany! - ilyen lökött nevet ki tud kitalálni? Szotyfi duzzogott, mert rá osztották ezt a szerepet, és bizony még most sem volt ínyére, pedig már két hete próbáltak.

Ezért vagy tizedszer kellett kezdeni a jelmezes próbát.

- Könyörgöm, állj be a jelbe! - kiabálta Kő, akinek szinte égnek állt a haja.

Dühöngött, hisz egyszerű jelenetről volt szó, de nem akart sehogy sem összeállni.

Voltak, akik nem is csodálkoztak, hiszen Szotyfi vagy is Szotyári Éva, már úgy viselkedett, mint egy hisztis színésznő.

Most is kávézni indult, ott hagyva a csoportot.

Kő kiabált ugyan, hogy - gyere vissza! De semmi eredménye nem volt.

Így azután mindenki a szomszéd büfé felé vette az irányt.

Ugyan furcsán hatottak, hisz a rongyos hajléktalantól a slusszkulcsot lóbáló plázacicáig, akik ráadásul átölelték egymást, mindenféle jelmezben vonultak kávézni és közben jókat derültek a járókelők reakcióin.

Leghangosabban Sós Kúti Bálint kiabált.

- Gyere tesó eszünk!

Mindenki hangos röhögésbe kezdett, mert tudvalévő volt, hogy pont neki nincs soha pénze és állandóan lejmol.

- Na, gyere, igyál! - kérlelte a hajléktalannak öltözött Telepit.

- Persze, hogy azután én fizessem a kajátokat, és amit iszunk azt is.

Már több mint egy órát töltöttek a büfében, mikor a rendező megszólalt.

- Azt még nem is tudjátok, hogy miért akarom a sok kínlódás ellenére is betanítani nektek ezt a darabot, igaz? Ekkor mindenki odakapta a fejét és elhallgatott. Egyetlen mondat hangozott el a síri csendben, de ez nem a rendezőé volt.

- És ki fog fizetni?

Vicces volt látni a döbbent arcokat, hisz néhányukból előtte még majdnem kibukott a nevetés, és akkor ez a kérdés, ez csúcs volt.

- Figyeljetek! - szólt Kő.

A város hat középiskolájának kiírtak egy pályázatot. Színjátszó kört kellett szervezni, és minden csoportnak ugyanazt a darabot kell előadni, aminek a címe "Gyűjtöm a kiskanalakat!", de azt nem tudjátok, hogy amelyik csoport a versenyt megnyeri, egy egész hétre mehet Párizsba. Természetesen teljes ellátás, és ami még nagyon fontos zsebpénz is lesz!

- Puszi mindenkinek jár tőlem, aki azonnal jön próbálni! - és úgy ugrott fel, egyikük, mint a szöcske.

Ezt természetesen nem más harsogta, mint Szotyí, aki azonnal átvedlett Piros Arannyá, ahogy megtudta mi a díj.

Hol volt már az evés, ivás kérdése, mikor Párizs volt a tét!

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Bűnöm

Faágak szaggatták ingemet,
tövisek tépték a bőrömet,
levelek törölték elhulló véremet,
így kerestelek mindenütt tégedet.
Virágok harmata gyógyír volt sebemre,
éjjeli sötétség köpeny volt testemre.
Villámok fénye vezetett utamon,
és én nem éreztem, mi az a fájdalom.
Holdsugár, napsugár fátylat szőtt hajamra,
csillogtam, mint akit foglaltak aranyba'.
Tudtam, ha itt leszel,
nem hagysz majd magamra.
Vágyaim kergettek, éreztem meglellek.
Csókoktól elégttem, sorsomtól nem féltem.
S egy éjjel karodban hamuvá hamvadtam!